

Costin Grigoraș,

ORBIREA LUI IANUS

EDITREX
2019

CUPRINS

ASCENDENT	3	PAS DE DEUX	40
MALADIE EREDITARĂ	5	ELEGIE PE LINIA MOARTĂ	41
PROTEST ECOLOGIC	6	PROVERBE ÎMPOTRIVĂ	42
IROSIRE	8	SPIRIT DE GLOSSĂ	43
SONET HIBERNAL	9	MODUS OPERANDI	46
TORȚIONARI PĂTIMIRI	10	PERIPLU	47
BALADA REGRETELOR TÂRZII	12	DISTANȚA IMPUSĂ	48
EPITAF PENTRU MA	13	APARENȚĂ	49
AUTUMNALIA	14	REALISM POSTCOMUNIST	50
SONETUL		ISTOVIRE	52
ÎNTÂLNIRILOR DE POMINĂ	16	PROSCRISUL PARADIS	53
DERIVĂ	17	SUPLICIU	54
SCRISOARE CĂTRE PĂRINȚI	18	IDUS MARTIAE	55
MEMORIE AUXILIARĂ	20	REGRESIE LA VÂRSTA DINTÂI	56
SINDROMUL PITEȘTI	21		
CUPLU IMPOSIBIL	23	II.REALUL BINE TEMPERAT	
PRESCRIPTIE	24	VORBITOR	57
ZIDUL	25	DODES'KA-DEN	58
MARELE CIRC	26	ORDINUL ARAHNIDE	59
SONETUL POEZIEI	27	SCENARIUL STANDARD	60
SONETUL CONSERVĂRII	28	AȘTEPTÂNDU-L PE GODOT	61
CORABIA NEBUNILOR	29	GENERAȚII SPONTANE	62
CTITORIE POSTMODERNISTĂ	30	DINASTIA SINELUI	63
LEGENDA PERSONALĂ	32	ABSENȚĂ ÎNDELUNGATĂ	64
SONETUL DESTINULUI	33	GRĂDINA DESFĂTĂRIILOR	65
ODISEEA	34	INSTRUCȚIE EREDITARĂ	66
TESTAMENT	35	MARELE INCHIZITOR	67
ARS POETICA	36	CAMERA DE TORTURĂ	68
DILEME HERMENEUTICE	37	FIȘĂ PERSONALĂ	69
AUTOPORTRET	38	EREDITATE ACROBATICĂ	70
DEDICAȚIE NIMĂNUI	39	PLUTONUL DE EXECUȚIE	71

*"Prelungi suspine
Din violine
Autumnale,
Inima-mi sfâșie
Cu o melancolie
Apăsătoare.*

*Greu respirând
Și palid, când
Pendula bate iar
Revin în amintire
Demult trecute zile
Și plâng amar.*

*Și mă las dus
De-un vârtecuș
Ce mă tot poartă
De-aici până colea,
La fel cum ar purta
O frunză moartă."*

(Paul Verlaine - *Cântec de toamnă* - traducere proprie)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRIGORAȘ, COSTIN

Orbirea lui Ianus / Costin Grigoraș. -
București : Editrex, 2019
ISBN 978-606-92178-2-5

821.135.1

EDITREX, București, 2019
e-mail: editrex94@yahoo.com

ASCENDENT

Mi se arată împotriva însemnele din astre
Și-mi aflu alinarea în cânt precum Orfeu,
Nemaștiind precis ceea ce ne desparte,
Nici cum te numești tu sau cine aș fi eu.

Mă chemi ca Julieta din al nouălea cer
Să-ți sorb otrava rămasă pe buzele de gheață
Sau ești Karenina, al despărțirilor reper,
Din gara unde-așteptarea eternă se învață.

Mă-mbii ca Isolda c-o ultimă îmbrățișare,
Sau ca Ofelia implori promisiuni deșarte;
În liniștea lăsată peste cuprins, îmi pare
C-ar plânge Euridice, dincolo de moarte.

Ca Elena din Troia fugi cu mine în lume,
Când te numești Penelopa alungi alți pețitori,
Guinevere sau Francesca te strig vrăjit pe nume,
Însă de-ți spun Dulcineea, mă detești deseori,

Pentru iluzia rămasă emblema suverană,
Un truc născocit să nu mă pierd cu firea,
Când cuțitul despărțirii mi-l răsucesc în rană
Zeitele destinului torcându-mi viețuirea.

Un bun rămas, ne-om revedea în alte lumi,
Mai prielnice și mai tandre pentru fiecare;
Sărutul trădării se naște din genuni
Și-o lacrimă neplânsă îți cade la picioare.

Mi-am consumat zadarnic tiradele în vânt
Stingher ca măscăriciul într-o mulțime tristă,
Cu o supremă consolare dincolo de cuvânt:
Pentru ce n-are început, sfârșitul nu există.

MALADIE EREDITARĂ

Luminile din ochi se sting pe rând
Când ne-o veni sorocul pentru fiecare;
De-o viață caut înțelesuri ce nu sânt
Strivit de-a soartei mele ne-mpăcare.

Mă leg de ce-i lumesc cu fire nevăzute
Dar toate se desfac la prima adiere,
Până rămân din toatele știute
Doar pâlpăirea venită de la stele.

O strângere de mână, un surâs,
Fugare-nchipuiri de vindecare,
A bolii fără leac ce ne-a fost scris
În a uitării hău să ne prăvale.

De i-aș găsi acestei năruiri menirea,
Cum află adevărul în vin petrecăreții,
Himerelor din zări mânate cu privirea
Le-aș spune-n taină ce n-au prezis profeții,

Despre dilema princiară a fi sau a nu fi,
Despre frânturi de zbor cu-aripi de ceară;
Asemenea lui Lazăr în cea de-a patra zi
Din beznă, Doamne, să mă rechemi afară.

PROTEST ECOLOGIC

Otravă răspândim din ceruri până-n ape,
Pe-un drum greșit ne pierdem fiecare,
Prea retractili sub plumbuite pleoape
Uitând pentru vecie repere cardinale.

Ne regăsim deodată într-un pustiu
Care transformă viața în fosilă,
Ne lepădăm senini de orice-i viu
Uitând demult să ne mai fie milă.

Ne-nșeală-un tril, ne-ademenesc năluci,
Până ne pomenim noi înșine o amăgire;
Prea-ncrezători în falsuri, prea năuci,
Ca să mai credem că există izbăvire.

Dintr-o inconstiență veche, fără leac,
Lăsăm sensul gândirii să ne scape
Când transformăm esența într-un fleac
Înlocuind cu greața iubirea de aproape.

Nu mai permitem urechilor s-audă-alt cânt
Decât a nimfelor litanie-amăgitoare,
Nici ochilor să depășească cercul strâmt
Până ne-nghite cu totul pustiul de uitare.

Din lașitate pe guri ne înflorește
Păienjenișul unor vorbe de ocară,
În timp ce soli apocaliptici dau de veste
Că steaua ni se stinge sub propria povară.

În disperarea unui asemenea abis
Ne plângem soarta într-o beznă deplină,
Că nu l-am ascultat pe Cel ce ne-a trimis
Să ne spălăm la Siloam orbitele de tină.

Pe nesimțite renunțăm la orice vis,
Înstrăinați într-un târziu de toate,
Groparii sentimentului promis,
Simțind cum astăzi ura ne străbate.

Să tragem pleoapele orbirii pe destin,
Dezamăgiți de-atâtea principii inventate,
Prea altfel decât suntem să mai știm
Prefacerea în scrum a-mbrățișărilor truate.

Mă părăsesc năzuințe cu fiecare zi,
Tot mai străine-s ușile unde mai bat,
Tot mai puțină se-arată pornirea de a fi,
Pe drumul pieziș dintre căință și păcat.

Mi-a mai rămas un singur gând fidel
După trădarea amintirilor uitării date,
Când muzele-mi oferă drept model
Deșertul iubirilor neîntâmpate,

Când disperarea atinge-un apogeu
Și clipele asupra-mi se prăvale,
Abia de înțeleg uimit că-n locul meu
Va dăinui în veci o lacomă uitare.

SONET HIBERNAL

Când ninge peste orașul pustiu
Încărunțesc odată cu pamântul•
Lebădă-i lumea îngânându-și cântul
Și cu cerneală de sânge parcă scriu.

Aducerile-aminte își caută mormântul•
Pustiul se-ntinde sub cerul plumburiu•
Pe-ntinderea îngropată în albul sicriu
Rămasele-nțelesuri le spulberă vântul.

Atâtea cuvinte eviscerate pe zapadă
Aidoma unor păsări tardiv migratoare,
Sub ninsoarea stând din ceruri să cadă.

Un viscol stârnit din neguroasa zare
Mă poartă departe de hibernala blocadă
Rătăcitor pe-oceanul îndepărtării tale.

TORȚIONARII PĂTIMIRII

Te-au pus să urci, Doamne, golgotele durerii,
Să afle prin cazne cât trupul Tău îndură,
Te-au surghiunit păgânii prin crâncene Siberii
În sudalmele și-ocara plebei de strânsură.

Îl biciuiesc pe orbul cel vindecat cu tină
Să-i smulgă mărturie că pururi a văzut
Și pe ologul ridicat din patul de rugină
Să fie de o teapă cu cel ce Te-a vândut.

Durerea o sorb cu nesaț chipuri filistine
Când spinii urii smulg a frunții sângerare
Și-i schingiuesc pe muții vindecați de Tine
Spre-a-Ți cere răstignirea cu glasul cel mai mare.

Chinuitorii se-adună din vreme pregătiți••
Aceiași tagmă la zaruri cămașa s-o împartă,
Împreună cu tăinuitori în suflet de arginți
Și-adulterina silită s-arunce prima piatră.

Îndestulații odinioară din puține pâini și pești
Sub bici îți potrivesc a cuielor pecete
Și vindecați leproși ca Tu să Te sfârșești
Strecoară constrânși, oțetul în burete.

Maeștri torționari ai spaimelor depline
Îi fac pe văzători nimic să nu mai vadă,
Răul să fie perceput anapoda, ca bine
Și cei ce-aud de fapt să nu-nțeleagă.

Oseminte se răsucesc în gropile comune,
Din guri încleștate răzbate un ecou,
Prigoniți ai credinței răbufnesc din genune
Să vestească lumina răsărită din nou.

Cu urme de cuie la mâini și picioare,
Domnul se-ntoarce în lumea asta iară,
Rugat de martiri din gulaguri și canale
Să-i cheme ca pe Lazăr din beznă afară.

Cei cu glezne scurmate de lanț, fără speranțe••
Striviți după zăbrele sau neîntorși din război
Răpușii de frig, de foame sau gloanțe
Vor fi acuzatorii la judecata de apoi.